

**Aurea Rosa id est preclarissiam[!] expositio sup[er]
euangelia totius anni: de Tempore [et] de Sanctis. tam
s[ecundu]m ordine[m] Predicato[rum] q[uam]
s[ecundu]m Curia[m]**

Mazzolini, Silvestro

[Augsburg], 31. Okt. 1510

VD16 M 1750

D[omi]nica quarta post octa. pasce Questio. xli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70429)

Aliud est causa pfectiōis saltē sine qua non
 Sed hmoi est ascensio chri: qz plenitudo
 pfecti dāda nō erat nisi post dā: vt i alia
 qstioe patebit. Sz 3. Nā si h expediebat:
 tō erat qd illa pntia erat impeditiua p sola
 tionis spūcti. Sed hoc est falsum: quia
 spa erat bona z salutar: bonū aut non re/
 pugnat bono. So. 23 illa pntia esset salu
 tar: i. 2 ferēs ad salutē: z nō dū aduēti
 spūcti dīrecte z p se neqz p solatiōe eius:
 tū indirecte z p accidēs aliqūter illū im/
 pediebat p p ditiōes naturales aie nfe:
 cui? intentio si diuidat ad plura: minuit.
 et qnto circa vñū intēdit: tāto minuitur
 circa aliū. 3. qd stāte delectatōe z attēōe
 aploz ad chū hūanitatē: nō poterat i eis
 esse sūma intēō amoris diuitat. Sed 3
 hoc pūo: qz qñ potētie aie sunt subordi/
 nate: si vna in suo actu intendat: intentio
 secūde p hoc nō remittit. Sed itellec?
 coordinat sensui. 3. 2. Sol. Istud pcedit
 qñ ille potētie sunt circa idē. sic dū rē ali/
 quā videm: nō min? imaginamur v? itel/
 ligim? sed non est sic in pposito. qz sensus
 aploz erat circa hūanitatē: z itellec? cir/
 ca deitatē q sūt diuersa. Scdo: qz pari ra/
 tiōe in pntia: vbi cū sūmo gaudio videt hu/
 manitas: nō esset sūm? amor in deū. So.
 Nō est ille. Nā qñ aliqz duoz vñū est rō
 volēdi aliū: intēō amoris circa vñū non
 est cā remissiois circa aliū: sed ē cā v? effe/
 ctus intēōis circa aliū. sicut intēō velle
 sanitatē est causa intēō volēdi medicinaz:
 et intēō volitio medicine est effect? i tenē
 volitiois sanitat. Sed in patria de? ē rō
 itelligēdi z volēdi oia. Tñ pl? ibi gau/
 det de diuinitate chri q p? gaudet d hūa/
 nitate: et ecōuerso. Non sic aut est in via:
 vbi deitates nec sp amam? nec sp videm?
 actuali. Scdo. Nam spūctus eq potuit
 eis dā: chū pntē sicut chū absente. qā
 eq chū potuit eū dare: cū eqs esset po/
 testat. 3. dātiō ei? nō erat necessariū chū
 abire. So. Regat pntia. qz lz eēt possibile
 hoc chū: nō in erat conueniēs qdū erat
 cum eis fm s. Tbo. sup Ioan. multiplici/
 rōne. Pūo ppter eoz dispositiōem: qz spi/
 ritus sc? cū sit amor spūal: 3. ial aliq mo/
 do am? carnal: cuiusmodi erat qdāmō
 amor aploz ad chū. Scdo ppter auxiliū

diuini p ditiōe: qd marie p sūe ad esse
 qñ qd alijs remedijs z adiutorijs puat:
 sic sunt puati apli chūo recedēte. Tñ stati/
 affuit ali? adiutor z solator. 3. dē chū
 Aliū pactū dabit vob. Tertio p dūgnit/
 tar? chū p ditiōem: ne. s. hō in qntum
 hō crederet esse q dāt spūctū: q exū cū
 aplis videbat eē qñ vn? ex illis. Tñ 3o.
 it. Nōdū erat spūs dāt? qz iesus nōdū
 erat glificat? Quarto ppter vnitatē ecclē
 sic cōseruandā: sic Ioānes nullū signū fe/
 cit: vt dē 3oā. iij. ne. s. plus diuideret a
 chūo: sed apperet chū sup ioāne eminētia.
 Discipuli em chū ita erāt replēti qra spū/
 ritus sc? vt maiora facerēt q ipse fecerēt:
 vt patz 3o. xij. Et iō si an passioe fuisset
 aplis dāt? apd mltos fuisset i dubiū ver/
 sum qsnā eoz chū esset. Tertio. Nā qd
 adduct ad deitat? amorē: ab illo nō abdu/
 cit. sed hmoi fuit pntia chū z c. So. Al.
 mag. sic dē: Qñ chū suā pntia corpalem
 exhibuit: statim ad amorē diuitat? erexit.
 Et iō exhibuit suā corpalem societate vt
 viā: lz diuinā pmitte vt terminū vte. Qui
 aut pmanet in hoc qd est vicē: pedit a ter/
 mino: z eo fruit quo debeat vte. Et hest
 qd dicunt scī corpalem delectationem in
 chūo fm carnē impediuisse p solatiōz spi/
 ritus sc?. Hec ex illo.

Queri etiā pōt: vtz plenitudo spūcti
 dāt debuerit i vti lege visibil. Vide. j.
 dist. xvj. Et vtz spūctus accipiat de eo
 qd est filij: qñ ab eo procedēs. Vide. j. q.
 xxxvj. ar. ij. potētia. q. x. ar. iij.

Dñica quarta post octa. pasce Questio. xli.

Veritur Vtz christus
 in patria annunciet nob de pte
 palam: Ad quod sic rñdeo. Ali/
 qd annunciat de aliquo multiplici. Pūo
 mo effectiue: sicut causa effectiua cognō/
 tiōis. Et hoc triplr. Pūo vt causa remō/
 ta. et Secundo vt prima que est potētia
 sicut intellectus. Tertio vt species intelli/
 gibilis: et ois habit? intellectus facies ad
 eliciendū intellectiōem. et scdo formati/
 ter. Et hoc dupliciter. Pūmo sicut intell?

De questiōibus super euāg.

lectio manifestat: q. i. est ipa manifestatio
z scdo sicut p̄bū est manifestatiūz tanq̄
termin⁹ manifestatiōis prim⁹. Tunc rñ
deo p̄ aliq̄s p̄ctōnes. Prima: tā i via q̄ in
p̄tia de⁹. i. pat̄ p̄bū z sp̄sctūs annūciant
nobis oia effectiue p̄mo mō. qz ip̄e est cā
p̄ma oim: z p̄seq̄nt̄ causa remota oim ha
bentiū sc̄das causas p̄tinas: cuiusmodi ē
nostra manifestatio. Secūda. Effectiue
sc̄do mō de patre eterno (sive sumat̄ pater
essentialiter p̄ deo patre: filio z sp̄sancto
sive p̄sonaliter p̄ p̄sona p̄ma in trinitate)
annūciat nobis intellect⁹ noster possibil.
qz ip̄e sol⁹ est potētia: q̄ apprehendimus z
intelligim⁹ imaterialia: vt p̄t. iij. de aia.
z. ij. post. Tertia. Effectiue tertio mō d
patre eterno annūciat nobis p̄ speculū in
enigmate species intelligibil̄ creature sen
sibilis: quia inuisibilia dei p̄ ea que facta
sūt intellectu p̄cipiant. Rom. i. Sed pa
lā. i. facie ad faciem: annūciat nobis solū
essentia diuina: cōiuncta nobis vt speci
es intelligibilis: z lumē gl̄ie ad ip̄am re
quisitū. qz de⁹ nō p̄t facialiter: vt ita di
cam seu essentialit̄ vel p̄ essentia videri p̄
q̄cunq̄ similitudinē creatā sed solū p̄ ip̄am
diuinā essentia: vt p̄bat doctor angelic⁹. j.
q. xij. arti. ij. Quarta. Formalit̄ aut̄ p̄mo
mō annūciat nob palā de patre sola visio
brificā. i. elicitā p̄ lumē gl̄ie z essentia di
uinā tenentē locū species intelligibilis: q̄a
ois alia intellectio n̄ra est enigmatica: vt
p̄t ex locis allegatis. Quinta. Formalit̄
aut̄ sc̄do mō solū p̄bū eternū annūciat no
bis palā de p̄te. Nā oē p̄bum annūcians
nob de e⁹no p̄te palā: est brificū. Sed so
lū p̄bū eternū ē brificū: qz nullū aliū ver
bū terminat brām visioem: vt p̄t p̄ Cap.
i. iij. dist. xlij. q. v. p̄clu. ij. q̄ ibi h̄z q̄ brī p̄
intellectiōē brificā nō p̄ducit p̄bū: s̄z ip̄a
ad p̄bū increatū terminat. z p̄ sc̄m Tho. j.
di. ij. ar. ij. vbi habet: q̄ brī noiant deū p̄
p̄bū seu p̄ceptū increatū: z p̄seq̄nt̄ deū p̄
illō p̄bū intelligūt. Et h̄ est qd̄ d̄r Sach.
c. xij. In die illa. s. qn̄ deū videbim⁹ sicut
ti est: erit d̄ns vn⁹. s. vere z op̄atiue: z no
men ei⁹ vnū. i. sumptū ab vno verbo icre
ato. Sed p̄tra p̄missa arguit̄ Primo. Nā
si fil⁹ dei annūciat in p̄tia de p̄te. i. mani
festat patre z p̄bū: nō est. qz intellectus ad

intelligendū indiget p̄bo Sed h̄ est falsū
qz sensus ē imperfectior i cogitēdo q̄ intell
lect⁹: z tñ cogit̄ p̄ solā op̄atiōē sine vno
in se p̄ducto: z p̄seq̄nt̄ a fortiori z intelle
ct⁹. So. Sciēdū ē q̄ sentire z intelligere
sūt op̄atiōes imanētes: p̄ueniētes in h̄ q̄
p̄ neutra aliqd̄ p̄ducit̄ extra sentiēte z intel
ligentē: imo nec extra potētia sensitua z
intellectua. s̄z in h̄ differē: q̄ p̄ sentire nō
hil. p̄ducit̄ i potētia sensitua: s̄z p̄ intellis
gere i potētia intellectua p̄ducit̄ aliqd̄ qd̄
ē termin⁹ intellectiōis: z p̄mū seu imedia
tū intellectū. z d̄r p̄bū. i. forma speculari
ad quā aspiciēs intellect⁹ intelligit̄ re existē
te extra animā: q̄ forma specularis realit̄
idē est cū ip̄a intellectiōē: vt al̄s dictū est.
Rō aut̄ differētie est duplex. Prima ē cō
ditio sensatiōis. qz p̄t sua imperfectiōē et
materialitatē: nō p̄t h̄z terminū intrinse
cū i suo p̄ncipio elicitū. Et sc̄da: qz etiā
h̄ nō op̄et: p̄p̄ea q̄ obiectū sensatiōis sit
actu sensibile in re. natura: z p̄seq̄nt̄ nō
op̄et aliqd̄ p̄duci in q̄ res sensibil̄ sentiat̄
S̄z intellectio p̄t sui p̄fectionē h̄z intrin
secū terminū: z rursus obiectū intellect⁹
n̄ri nō est actu intelligibile: s̄z op̄et p̄duci
aliqd̄ i q̄ z p̄ qd̄ videat̄. i. p̄bū. Gl̄a fm̄ ali
q̄s: qn̄ intellect⁹ est cogitatio nō p̄tingēs
ad rei q̄ditatē: p̄ eā nō p̄ducit̄ p̄bū: qd̄ q̄li
ter sit ver: al̄s forte declarabit. Secundo
Nam si intellect⁹ ad intelligendū indige
ret p̄bo: vt sic fili⁹ annūciat de p̄te vt ver
bū: angel⁹ intelligēdo essentia suā p̄duce
ret p̄bū. Sed h̄ est falsum. qz qn̄ potētia
cognoscit̄ia habz obiectū actu cognoscibi
le: nō p̄ducit̄ aliqd̄ in q̄ illd̄ cognoscit̄: vt
p̄t de sensu. Sok Per q̄dlibet intelligere
p̄ducit̄ p̄bū ab aliq̄ intelligere z si nō a q̄li
bet: vt p̄t p̄ sc̄m Tho. j. q. xxvij. ar. j. An
gel⁹ igit̄ intelligendo se necessario p̄ducit̄
p̄bū nō obstante q̄ sua essentia sit actu in
telligibil. qz cū due sint cau se nō p̄ducēdi
terminū intrinsecū op̄atiōi immanēti cog
noscit̄iue: imperfectiō. s. ei⁹ z actualitas ob
iecti: si i angelo esset p̄ma: eēt etiā in nob
cū intelligim⁹ q̄ditare aliquā. z si sc̄da ip̄a
etiā esset in deo: igit̄ si nec hō nec de⁹ p̄t
sic intelligere nisi p̄ducēdo p̄bū: vltro mi
nus angel⁹ cui⁹ essentia est min⁹. Intellect⁹
bilis q̄ diuina: z cui⁹ intellect⁹ ē p̄fectior q̄

humana. Pro his sciendum est: quod quanto actus est altior: tanto plus sibi eminenter identificat. Et sicut in his cois identificat sibi eminenter oes proprios in quantum una vis que est ipse per oia que sunt illi. Et igitur ratio operationis: et ratio sicut dicitur seu representatiui sit alia et alia: istas duas aliquid cognitio per suam eminentiam sibi identificat: ut eadem sit operatio et spes representatiua alterius: sicut etiam deus que est eminenter sibi sumus: identificat sibi etiam genere diuersa: quia absolutum et relatiuum. Queri etiam potest utrum ois peres in nomine christi exaudiat. Vide. ij. q. q. lxxxiij. ar. vij. secundum. et ar. xvj. et. iij. dist. xv. q. iij. ar. vij. questionum. Et utrum gaudeat diu spirituale quod spiritus preplatione sequitur: possit unquam terminari contra claram cognitionem entis infiniti. j. q. iij. ar. iij.

In die ascensionis Questio xlij.

Verum utrum congruum fuerit christi ascendere. Et posito quod sic: utrum ascendere super omnes celos visibiles et invisibiles et intelligibiles et credibiles. Et posito quod super oes etiam credibiles: utrum sic ascendere super ultimum omnium: ut sit infra ultimum. i. empyrei supericiem pueram: vel extra secundum spiritum. Et posito quod sit infra vere: utrum sic. Tho. sic senserit. Rudeo Ad primum que situm. Tho. iij. dist. lxxij. q. iij. ar. j. et. iij. q. lxxij. ar. j. respondet: quod christum ascendere in celum fuit ueniens sibi. Nam locus debet esse proportionatus locato. Sed christus ad vitam incorruptibilem resurrexerat: et locus celestis est locus incorruptibilis. Sed hoc Nam motus cum sit actus existens in potentia: est actus imperfectus: et propter aliquam indigentiam: et propter aliquid melius. Sed christus post gloriosam resurrectionem non fuit imperfectus: nec indigens nec fuit ei melius in celo quam in terra. Ergo non ascendit. Solu. Per motum localem non ponitur in mobili aliquid perfectio: quasi desit ei aliquid eorum que debet inesse: sed ponitur imperfectio secundum quod per se diu est in isto loco non est in alio. Quod talis motus non ponit exitum potentia ad actum intrinsecum: sed ad extrinsecum. quod secundum philosophum. vij. phisicorum. non mutat aliquid intrinsecum rei: sed id quod est extra. Non fuit etiam motus christi propter aliquam

indigentiam: quia indigeret ipse ex parte sua in se ipso habere: sed propter nostram: ut esset in loco que ueniens sibi in quo nodum erat. Nihil etiam ei accreuit quantum ad centralia glorie secundum corpus: vel animam. sed accreuit ei aliquid quantum ad locum decem: quod est de bono esse. Et de hac decem gaudeat diu habuit: non quod tunc gaudere inciperet cum celum ascendit: sed quod nouo modo de hoc gauisus est sic de re impleta. Fuit etiam ueniens nobis. Pro id ut nos quantum in possessione corporali induceret celestem: quaz nobis sanguis sui precio emerat. Sed ut speremus nos illuc posse ascendere: ubi est nostra natura. Tertio ut illud factum non agnoscentes secundum carnem spirituali tunc coniungamur illi et consequenter efficiamur idonei ad dona spiritus secundum quod dicitur est. Ascendit in altum ueniens dona bonis. Sed hoc quod sua potentia corporalis magis fuisset ad nostram salutem quam ad ascensionem. Sed illa potentia in duobus potest esse nocua. Primum quantum ad fidem: quod secundum glo. Jo. ij. uide res esse in forma que erat patre minor: non crederet de facili patri equalis. Sed quantum ad dilectionem: quod illum non solum spiritualiter: sed etiam carnaliter diligeremus: cum ipso corpore uersantes: quod est de imperfectio dilectionis. Hoc oia scribit Tho. Ad secundum autem que situm idem. iij. pre ubi s. ar. iij. et. iij. dist. lxxij. q. iij. ar. iij. q. v. sic dicit. Quanto aliquid corpora perfectius de diuina bonitate participat: tanto ordine corporali: que localis: sunt superiora. Unde corpora formaliora sunt superiora: ut patet. iij. phisicorum. et. ij. celi. quod per formam ois corporis participat diuinitatem esse: ut patet. j. phisicorum. Sed de diuina bonitate per partem par corpus per gloriam: maxime corpus christi: quod in cetera corpora gloriosa maxime refulget gloria que ois corpus naturale per formam sue nature. Unde uenientissimum est sibi que sit supra oia corpora constitutum in alto. Et ideo super illud Eph. iij. Ascendens in altum: dicitur gloriosus loco et dignitate. Sed contra hoc. Nam dicitur in ps. Dominus in templo sancto suo: dominus in celo sedes eius. Sed quod est in celo: non est supra celum. Ergo christus non ascendit super oes celos. Sed sedes dei dicitur esse in celo non sicut in continente: sed sicut in prelo. Unde non oportet aliquid quam partem celi esse eo superiore: sed ipsum esse super omnes celos sicut in ps. dicitur. Eleuata est magnificentia tua super celos deus. Secundo Nam corpus christi necessario est in loco. Sed extra celum non est locus secundum philosophum. j. celi. Sed